

Predica de la Krefeld, 05 martie 2005

Ewald Frank

Laudă și mulțumire să fie adusă Domnului. Aș dori și eu să vă urez tuturor „bun venit” în Numele scump al Domnului și Mântuitorului nostru. Noi am venit aici într-o așteptare, și cu siguranță Dumnezeu va avea pentru fiecare câte ceva. În timp ce eram în camera de rugăciune și ne rugam Domnului pentru adunarea ce va urma, dorința noastră a fost ca toți, cu adevărat toți să primească de la Domnul ceea ce au nevoie, ceea ce doresc de la Domnul, fie aceasta mântuire, vindecare - oricare ar fi cerința. Un frate scump mi-a spus: „Frate Frank, tu te rogi pentru toți tinerii care vin la adunare. Dar aș dori să ne rugăm (soțul și soția doreau aceasta – n.tr.) și pentru aceia care încă nu vin la adunare, ci ei încă mai rămân acasă și căroră încă nu le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu.” Și eu am fost de acord să ne rugăm împreună ca toți cei care sunt rânduiți pentru viața veșnică să fie chemați repede afară, pentru ca numărul să ajungă deplin și pentru ca Domnul să poată reveni.

Simțiți-vă ca acasă. Cum a spus deja și fratele Russ, noi îi amintim de asemenea și pe toți cei care nu au putut să vină în acest sfârșit de săptămână, care n-au putut să vină dintr-un motiv anume, care probabil au fost împiedicați de condițiile meteo: Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei care sunt aici, și pe toți cei care ne ascultă acum, care ne urmăresc acum din lumea întreagă. Desigur că noi suntem o mică parte din întreaga Biserică. Biserica întreagă provine din toate popoarele, limbile și neamurile, și este

răspândită pe tot globul. Și astfel noi avem încrederea că Cuvântul lui Dumnezeu care este vestit aici va ajunge până la marginile pământului. Fiecare epistolă scrisă de Pavel a ajuns până la marginile pământului. Fiecare evangheliie care a fost scrisă a ajuns până la marginile pământului. Cum stau lucrurile în prezent? Eu cred că cel puțin evangheliile au fost traduse în 2800 de limbi și dialecte; există apoi foarte multe limbi în care s-a tradus întreaga Scriptură. Astfel îi mulțumim lui Dumnezeu că fiecare mesaj pe care El l-a dat Bisericii din vremea Reformei a circulat în jurul lumii, a ajuns la toate popoarele, limbile și neamurile. Chiar dacă înaintea Reformei a trebuit plătit un preț mare – Jan Huss, Wickliffe și cei care au mai fost – dar după aceea a sosit clipa, a avut loc străpungerea și iată că mesajul harului, al neprihănirii, a ajuns în lumea întreagă. La fel a fost și în trezirea următoare, din timpul lui John și Charles Wesley, apoi Finney, Moody, și ceilalți care au mai fost - de asemenea și mesajul acesta a ajuns cu adevărat în lumea întreagă. Cine a fost în 12 țări islamice poate să mărturisească despre faptul că și acolo se găsesc toate confesiunile care sunt și în toate celelalte locuri de pe pământ: acestea se găsesc și în Sudan, Etiopia, Egipt – sunt pretutindeni. Dar ca să subliniez acum: și trezirea de acum 100 de ani – trezirea penticostală – a ajuns și aceasta până la marginile pământului. Apoi, dacă venim la punctul final, trezirea dată de Dumnezeu după cel de-al doilea război mondial...când fratele Branham a fost trimis în mod direct. Toți ceilalți au lucrat și ei, dar fratele Branham a fost trimis cu adevărat – ca și Moise și prorocii, el a avut o trimitere directă din partea lui Dumnezeu. Și acest mesaj dumnezeiesc trebuie să ajungă până la marginile pământului.

Acum să ne referim pe scurt la ultima lună. Am călătorit în Bolivia și Peru și m-am oprit în Chile, și trebuie să spun că a fost cu adevărat o binecuvântare. Dar înainte să amintesc detalii despre aceasta, trebuie să vă transmit toate salutările de la fratele Walstrem, de la frații din Finlanda, din întreaga Europă, de la fratele Graaf, de la fratele Barilier, din Nairobi, din Cape Town, din Benin, din Africa –

frații de pretutindeni au telefonat. Fratele din Benin a spus: „Salută biserica cu Apoc. 21:1-7”. Puteți citi cu toții după aceea, acasă. Noi suntem cu adevărat uniți cu fiecare. Fratele Mueller din Austria trimite salutări. Toți ne salută.

Și înainte să fac câteva observații despre călătoria în America de Sud, aș vrea să cer ca fratele și sora Lakner să ne cânte cântarea pe care au cântat-o acum două săptămâni, când Dumnezeu a făcut acolo lucruri mari. Veniți repede în față; refrenul îl vom cânta împreună. Fratele și sora Lakner au fost atât de amabili și m-au însoțit în America de Sud și astfel am putut să fim împreună acolo. Am petrecut cu adevărat acolo câteva zile binecuvântate. Ați vrea să veniți în față? Vă rog veniți în față – ar fi mai bine. [...]

Cu siguranță că noi am cântat din toată inima acest lucru. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu că a fost posibil. Și cum am amintit deja, a fost o călătorie extraordinară. Deja primele două călătorii în Chile au fost un început nou acolo. A fost după aceea o continuare, iar acum Dumnezeu a dat har din nou. Am botezat în total 176 de frați și surori din acest grup. I-am botezat biblic, în Numele Domnului Isus Hristos. Și cei mai mulți din ei citesc și broșurile și predicile fratelui Branham. Și închipuiți-vă numai: am întâlnit un frate care în 1955 a fost în Karlsruhe în adunările fratelui Branham, și care m-a întrebat dacă poate să stea lângă mine la masă. Apoi a spus: „Frate Frank, sarcina mea era ca după fiecare adunare a fratelui Branham să strâng și să îndepărtiez cărjele.” Da. Și eu am fost foarte bucuros pentru acest lucru. Am întâlnit în Chile patru frați care au fost martori la adunările fratelui Branham din 1955. Apoi m-am gândit: poți sta între mii de oameni... Au fost 12 mii de oameni, 18 mii de oameni; în ultima duminică au fost 22 de mii. Și printre toți acești oameni a fost un bărbat care a stat tot timpul în rândul al treilea din față, uneori chiar în rândul al doilea. Și omul acesta a fost foarte atins. Da. Și acest bărbat am fost eu. Dar oricum, noi toți eram pe undeva cu ceva timp în urmă. Și Dumnezeu ne-a vorbit. Cuvântul Său ne-a fost adresat în mod direct. Și astfel am experimentat din nou că numai o parte a primit

și a acceptat Cuvântul până acum. Iar acum să ne rugăm ca și ceilalți să-și deschidă inimile ca să primească Cuvântul și ca Dumnezeu să poată dărui har întregului grup de acolo.

În Bolivia am trăit din nou faptul că n-am putut să respir cum trebuie. Cred că Krefeldul se află la 30-40 de metri deasupra nivelului mării, iar LaPasse este la 3520 de metri deasupra nivelului mării. Vă puteți închipui cât de rarefiat era aerul acolo. După adunare am fost nevoit să mă așez, și să dau mâna cu oamenii, de pe scaun. Aerul era atât de greu de respirat... Dar mulțumiri Domnului că totul a mers bine.

Iar în Lima am putut să cumpărăm un echipament complet pentru programul nostru TV. Acolo avem de două ori pe săptămână un program de 30 de minute la televiziune, și putem să ajungem astfel la câteva milioane de oameni cu Cuvântul acestui ceas. Așa că-I mulțumim Domnului care conduce totul într-un mod minunat.

Cu privire la lucrurile care se petrec pe pământ, s-ar putea aminti multe lucruri. Vreau să amintesc acum două puncte. Despre Consiliul Mondial al Bisericilor – titlul spune aici „Consiliul Mondial al Bisericilor solicită ca toate firmele să boicoteze Israelul, dacă acesta nu se retrage în granițele din 1949.” Aceasta este dorința Bisericii Prezbiteriene din SUA. Și numai pentru informația voastră: este scris aici negru pe alb: 342 de confesiuni protestante și ortodoxe fac parte din Consiliul Mondial al Bisericilor. Noi nu spunem aceste lucruri doar așa aici, ci așa și este. Și se observă că acest Consiliu Mondial al Bisericilor își ridică din nou glasul. Conferința aceasta a durat din 15-22 februarie 2005, și cum am spus deja, s-a luat decizia ca toate firmele care sunt în Israel să boicoteze Israelul, dacă nu se retrage în granițele din 1949. În 1949 erau trasate doar niște linii orientative, și nu era nici o graniță hotărâtă.

Dar ceea ce este și mai rău, este un articol care spune: „Pastorul TV Fliegge pretinde că nu există nici un „singur Dumnezeu adevărat”.” Aceasta este o agenție de știri catolică. Apoi acest om scrie

aici: „Nu există nici un „singur Dumnezeu adevărat”. Și nu există nici „o singură credință adevărată.”” Iar după aceea el este lăudat ca fiind un mare pastor de televiziune. Titlul de aici spune „Talkmaster-ul german de televiziune este de părere că Pavel este rățacit în totalitate.” Iar acum urmează punctul culminant al afirmației acestui pastor: „A sosit timpul să ne depărtăm de jertfa de răscumpărare a lui Hristos.” Da. „A sosit timpul să ne depărtăm de jertfa de răscumpărare a lui Hristos.” Asta se întâmplă la noi în țară și probabil că lucrurile nu stau mai bine nici altundeva în lume.

Dragi frați și surori, în timpul acesta este deja un dar să poți să crezi. Iar cine poate să creadă cum zice Scriptura, are o măsură dublă. Acela a primit de la Dumnezeu o măsură dublă. Fratele Russ a amintit deja Cuvântul minunat din Evrei 3, despre Domnul nostru iubit: „Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi...” Noi ca Biserică... și dați-mi voie să citesc textul de legătură din 1 Tim. 3:14-15: „Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine. Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.” Trebuie să se țină seama de astfel de cuvinte. Și noi o credem: noi credem că Dumnezeu are pe pământ o Biserică care a ieșit din Babilon, din toată confuzia, care s-a despărțit de tot ce este lumesc, și care formează Casa lui Dumnezeu – Biserica în care umblă Isus Hristos, după cum este scris, „în mijlocul celor șapte sfeșnice.” Și aici spune că noi suntem Biserica, Biserica Dumnezeului Celui Viu, răscumpărată cu sângele Mielului și rânduită să fie purtătoarea adevărului. Pentru că așa este scris aici: „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.” Biserica este purtătoarea adevărului divin. Ea are responsabilitatea să primească Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a venit din gura Celui Atotputernic, și să-l creadă și să-l propovăduiască.

Avem apoi locurile din Efeseni 4, unde Pavel vorbește Bisericii, și-i scrie (Efes. 4:10): „Cel ce S-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” – și apoi urmează scopul: „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Apoi urmează din nou scopul: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.” Am putea să citim în continuare pentru a vedea ce a dorit să realizeze acest om al lui Dumnezeu, și cum era el unit cu Biserica, din toată inima lui. Ținta lui a fost ca toți cei ce auzeau Cuvântul Domnului să devină o parte a Trupului lui Isus Hristos, și ei să vadă după aceea slava lui Dumnezeu.

În 1 Cor. 12 avem descrierea Bisericii. Și frați și surori, noi am primit un mesaj divin, ca Biserica să fie adusă înapoi la început. Nu numai ca noi să vorbim despre mesaj, și după aceea chiar să înțelegem greșit și să scoatem anumite puncte din context și să numim aceasta în continuare „mesaj”. Ci ca noi să ne lăsăm cu adevărat călăuziți de Duhul lui Dumnezeu până ce vom ajunge prin harul lui Dumnezeu la modelul original al Bisericii nou testamentare.

1 Cor. 12:12-13: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup.” Vers. 27: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi.” Și acum urmează întrebarea: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor?”

Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?” Vedem aici cum enumeră Pavel felurile slujbe și daruri și apoi ne arată că nu toți pot să fie apostoli, nu toți pot să fie învățători, nu toți pot să fie păstori, nu au toți toate darurile, dar fiecare trebuie să contribuie cu partea lui în Trupul Domnului, pentru ca Trupul Domnului să fie zidit, căci pentru aceasta sunt mădularele în Trup: ca să se ajute unele pe altele.

În Tit 1 Pavel îl sfătuiește pe tovarășul lui de slujbă și-i arată despre ce este vorba de fapt. Tit 1:1-3: „Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu...” Avem deja aici cuvântul „făgăduite”. Vers. 3: „...ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.” Avem aici descrierea însărcinării divine și a scopului acesteia. Despre ce este vorba astăzi? Numai să spunem omenirii că Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința și a trimis pe prorocul Său în acest timp profetic? Sau trebuie ca mesajul divin să poată împlini în noi toți scopul pentru care a fost de fapt trimis? Apoi deja în Isaia 55 spune că Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu nu se întoarce niciodată gol ci întotdeauna împlinește scopul pentru care a fost trimis. Și despre asta este vorba azi. Cu toții știți: circa 90% din cei din cadrul mesajului arată înapoi, spre slujba fratelui Branham. Și chiar azi citeam un citat. Aș putea să amintesc aici numele... se pretinde că Domnul deja a venit în prima etapă din 1 Tes. 4, și că strigătul este mesajul și că Domnul a venit deja în prima etapă a acestui strigăt. NU! Nu este corect. Sunt două lucruri: mai întâi are loc strigarea de trezire, și despre aceasta scrie în Matei 25, unde toate fecioarele au adormit. Și la miezul nopții s-a auzit o strigare, și aceasta are loc acum: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Dar numai pentru că fratele Branham a făcut o singură afirmație, pe care oamenii nu o așează corect din punct de vedere biblic, s-a făcut acum o învățătură care spune că tronul de har a devenit tron de judecată, și că Domnul a venit deja în prima etapă a venirii

Sale. Eu va trebui să scriu cu toată seriozitatea despre toate aceste puncte. Pentru că am citit în Efes. 4 că nu trebuie să mai plutim încoace și încolo purtați de diferite vânturi de învățătură. Noi avem nevoie de învățătură biblică, care se întemeiază numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Și de aceea avem acest mod de vestire. Biserica nou testamentară este stâlpul și temelia adevărului. Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu, dar noi suntem purtătorii Cuvântului, purtătorii adevărului. Și nu se mai poate ca în Biserica Dumnezeului Celui Viu, chemată afară, să mai fie răspândite minciuni și răstălmăciri care provoacă pagube Bisericii. Acest lucru se poate înțelege ușor: fiecare învățătură nebiblică provoacă dezbinări, dă naștere la direcții noi. Și fiecare învățătură biblică unește poporul lui Dumnezeu sub un singur Cap, sub Isus Hristos, Domnul nostru. Și atunci pot să aibă loc slujbele. Atunci Dumnezeu poate să zidească și întregii Biserici îi folosește acest lucru.

Deci dacă noi vorbim despre mesaj, acesta trebuie să fie mesajul divin. Și în această legătură citesc numai 4 locuri din Cuvântul lui Dumnezeu. Primul este în 1 Ioan 1:5. L-am citit deja de câteva ori aici: „Vestea [mesajul], pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.” Iar acum ni se adresează tuturor, pentru că tuturor trebuie să li se vorbească. Vers. 6: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.” Avem aici un exemplu despre ceea ce cuprinde de fapt mesajul. Mesajul aduce lumină și viață. Noi suntem scoși din întuneric la lumină, din moarte la viață, căci cuvintele Domnului nostru sunt duh și viață.

Dar ascultați ce este scris în v. 7: „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții.” Acum prima întrebare: de ce există atâtea direcții în cadrul mesajului timpului de sfârșit? Și nici unii n-au părtășie cu ceilalți. Dar sfânta Scriptură spune aici foarte clar: „Dar dacă umblăm în lumină, (și anume în lumină așa cum a dat-o Dumnezeu) atunci ... avem părtășie unii cu alții.” Și dacă undeva este o problemă și această părtășie este

pe cale să aibă necazuri, atunci se împlinește partea a doua a versetului: „...și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.” Deci părtășia cu Dumnezeu, părtășia unii cu alții se bazează pe iertare și Dumnezeu ne-a iertat în Hristos iar noi ne iertăm unii pe alții dacă este ceva ce trebuie iertat. Dar miezul este aici: cine umblă în lumină de asemenea în mesajul timpului de sfârșit, va avea părtășie cu toți cei care umblă de asemenea în lumină, și care sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nici un om pe pământ care ar putea să facă fără efect Cuvântul lui Dumnezeu, care să aibă dreptul să spună „Noi umblăm pe o cale deosebită.” Așa nu merge. Dumnezeu are numai o cale, numai un adevăr, numai o viață. Totul este la singular: o Biserică – și această singură Biserică este cu adevărat temelia și stâlpul adevărului.

Deci, cum citim în v. 5: „Vestea...” Și să amintim acum și următorul lucru: toți cei ce nu se supun lui Dumnezeu, fac ce vor ei. Fac tot ce vor cu timpul lor, cu totul. Ei sunt independenți. Cel ce aparține Bisericii este botezat de un singur Duh într-un Trup. Acolo tu nu faci ce vrei tu, și nici eu nu fac ce vreau eu. Acolo Dumnezeu face ce vrea El cu noi toți. Și anume, așa cum am citit, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu.” Ce fac oamenii aceștia cu aceste versete scumpe, dacă nu se supun lui Dumnezeu, și merg cu orice vânt de învățătură?

În prorocul Isaia 52:7 este scris ce trebuie să se înțeleagă prin cuvântul „mesaj”. „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărățește!”” Și numai după aceea urmează Isaia 53:1: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” [alte traduceri spun: „cine a crezut mesajul nostru? Cui i s-a descoperit brațul Domnului?” – n.tr.] Miezul este că tuturor celor ce au crezut cu adevărat mesajul divin și cărora le-a fost descoperit în profunzime, acelor li se va descoperi și brațul Domnului. Ei vor primi și ajutor. Și putem să spunem azi aici că Dumnezeu ne-a ajutat: noi

am părăsit căile noastre personale, ne-am lăsat gândurile personale ca să ne supunem lui Dumnezeu. Și frați și surori, așa cum există o rânduială divină a creației în sfera pământească, tot așa trebuie așezată din nou rânduiala divină în planul de mântuire. Și pentru Biserică, Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei. Satana este acela care amestecă totul și deranjează totul – asta și înseamnă numele lui de diabolos.

Apoi avem cuvântul din Romani 10 unde Pavel se referă din nou la această temă. Rom. 10:16 „Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea (mesajul – n.tr.) *noastră?*” Acum urmează: „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu*”- versiunea KJ.” Trebuie să fie Cuvântul Domnului! Nu poate fi o interpretare, nu poate fi o răstălmăcire. Trebuie să fie foarte clar! Și este clar! Cuvântul lui Dumnezeu este clar în sine! Și cum am spus de multe ori: nu este scris totul într-un singur capitol. Nu este scris totul într-un singur verset, dar totul este scris în Scriptură! Totul este scris în Scriptură. Și de aceea trebuie mers de la verset la verset. Și Pavel scrie în 1 Tes. 4 de la v. 14, și mai întâi subliniază în v. 13: „*Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.*” Oricine spune că Domnul a venit deja în prima etapă, acela trebuie să privească mai întâi corect în Scriptură. Dar miezul este acesta: s-a pierdut respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu, și acesta este cel mai mare necaz care s-a putut întâmpla pe pământ. Părerea mea este că Dumnezeu ne-a restituit respectul deplin față de Cuvântul Său. Dumnezeu ne-a dat teamă de Cuvânt.

Aproape că aș fi spus ceva nepotrivit acum. Dar pentru mine o răstălmăcire este ceva scârbos. Cu adevărat te face să te simți altfel – și se face rău când auzi toate aceste răstălmăciri.

Acum următoarele două sau trei versete. V. 14: „*Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce*

înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” Apoi urmează: „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea...” „... până la venirea...” – parousia – aici se folosește cuvântul parousia. „...până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.” Cum se poate ca Domnul să fi venit deja la cei care sunt vii, dacă mai întâi trebuie să învie morții? Mai întâi se întâmplă cu cei care sunt adormiți, și după aceea cu cei care sunt vii în Hristos. Și v. 16 spune foarte clar „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer...” Atunci hai să zicem că acest strigăt ar fi mesajul. Păi atunci mesajul trebuie să fie mai întâi vestit, înaintea venirii, pentru că așa este scris aici. Citesc din nou: „Căci însuși Domnul” - nu o învățătură, nu o descoperire, nu cineva din New York sau de undeva care spune că este așa sau altfel! Nu! Același Domn care s-a înălțat la cer va reveni, așa cum a făgăduit. Acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu! Citesc încă odată v. 16: „Căci însuși Domnul, ...Se va pogorî din cer... cu un strigăt...” Atunci lăsați să ajungă acest strigăt până la marginile pământului! Eu sunt pentru acest lucru, și chiar stau la dispoziție ca să se poată întâmpla.

Dar după aceea urmează glasul arhanghelului, apoi trâmbița lui Dumnezeu. După aceea, după ce s-au întâmplat toate aceste trei lucruri, atunci se va coborî Domnul din cer. Și atunci noi, care suntem în viață și care vom fi rămas, „vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” Aceasta este ordinea dumnezeiască care se va petrece la revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Eu repet: să zicem că acest strigăt din 1 Tes. 4 ar fi mesajul. Eu n-am nimic împotriva. Dar acesta trebuie să răsune mai întâi, înainte ca Domnul să poată să revină, pentru că acest lucru s-a spus aici. Și astfel nimeni nu poate să spună că Domnul a venit deja, cu strigătul. Ci după strigăt, după ce a fost chemat afară și ultimul, după ce mesajul a ajuns la ultimii de pe pământ... Gândiți-vă numai: dacă ar fi adevărat că Domnul a părăsit deja din 1963 tronul de har, atunci

mulți dintre cei care astăzi pretind lucrul acesta, nici măcar nu au parte de aceasta (de venirea Lui – n.tr.). Ei fie erau sugari, sau nici măcar nu erau născuți pe-atunci. Și ei spun că Domnul a coborât cu strigătul, când strigătul nici nu a avut încă loc... Numai după deschiderea peceților a avut loc această strigare de trezire, și a ajuns la întreaga lume, și Cuvântul este purtat și este chemarea divină – ultima chemare care are loc. Eu nu mă agit aici de dragul meu. Preocuparea mea este pentru Biserica Dumnezeului Celui Viu, pentru Biserica aceea care este stâlpul și temeliala adevărului, Biserica în care nu poate să rămână nimic ce nu este în concordanță cu Sfânta Scriptură.

Și toți cei care își fac timp, pot să vadă că de fiecare dată când este prezentată vreo anume învățătură răsucită în toate direcțiile, acolo niciodată nu se face referire la toate versetele biblice Scriptură. Nu! Învățătura respectivă se bazează în totalitate pe o singură afirmație (expresie). Lucrul acesta nu este permis! Așa ceva n-are nici o valoare. Noi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său în totalitatea acestuia – cu adevărat în totalitatea acestuia.

Ar putea fi citite multe versete aici. Acum încă câteva gânduri pentru toți cei care au necazuri, pentru toți cei care au ceva pe inimă. Partea de învățătură își are locul ei. Cu toții știți că învățătura este foarte importantă, ca să putem face deosebirea între ce este corect și ce este greșit, ca să deosebim ce este biblic de ce nu este biblic. Desigur că și aceste lucruri trebuie aduse. Dar mai este vorba și ca noi toți cei care trăim în acest timp serios și de final, noi trebuie să înțelegem că Diavolul lasă pe toată lumea în pace, dar atacă și se aruncă asupra poporului lui Dumnezeu, ca să provoace deranj, ca să ne facă necazuri. Pretutindeni sunt necazuri. Astăzi vrem să le lăsăm deoparte. Astăzi vrem să credem că Domnul este prezent.

Și mi-am notat trei versete. Primul este din Iacov 5, unde se vorbește despre așezarea din nou, unde este amintit ceea ce a făcut Dumnezeu cu Iov, și de unde să învățăm câtă răbdare este necesară

uneori, până ce se împlinește cu adevărat ceea ce cerem noi și pentru ce ne rugăm.

Apoi avem mai ales cele două locuri din Iov, din cap. 16:6-17, unde acest om lui Dumnezeu care a fost atât de puternic atacat de Dușman și a ajuns într-o adâncă disperare încât n-a știut ce să mai facă... Și dacă citim ce a spus el atunci, ne vom regăsi în acele cuvinte... ne vom regăsi undeva în această descriere. Să citim Iov 16 de la v. 6: „Dacă vorbesc, durerea nu mi s-alină, iar dacă tac, cu ce se micșorează?” Deci este o durere continuă, fie că vorbim, fie că tăcem. V. 7: „Dar acum, vai! El m-a stors de puteri... Mi-ai pustiiat toată casa! M-ai apucat, ca pe un vinovat; dovadă slăbiciunea mea, care se ridică și mă învinuiește în față.” Da, aceasta a fost starea în care a ajuns Iov nu din cauza lui, o stare pe care n-a dorit-o. Și el își varsă inima și spune ce-l doare. Apoi: „Mă sfâșie și mă urmărește în mânia Lui, scrâșnește din dinți împotriva mea, mă lovește și mă străpunge cu privirea Lui.” În acel moment Iov încă nu văzuse că era la lucru Dușmanul, nu Domnul Dumnezeu, ci Dușmanul care i-a provocat tot acest necaz și care se arunca asupra lui. Dar Dumnezeu a avut încredere în Iov. EL a știut că orice va veni, sufletul lui Iov nu are voie să fie atins. Așa a poruncit Dumnezeu.

Frați și surori, Dușmanului nu-i este permis să ne atace sufletul. Trupul nostru mai așteaptă încă transformarea, dar sufletul a primit și a trăit mântuirea deplină. Sângele Mielului a fost vărsat și noi am devenit proprietatea lui Dumnezeu pentru timp și veșnicie. Dar cum deja am spus, trupul încă mai trece prin diferite necazuri.

V. 10: „Ei deschid gura să mă mănânce, mă ocărăsc și mă bat peste obraji, se înverșunează cu toții după mine. Dumnezeu mă lasă la bunul plac al celor nelegiuți, și mă aruncă în mâinile celor răi.” De câte ori nu ne-am întreat: „Oare de ce se întâmplă așa ceva în viața mea? Oare de ce trebuie să merg eu pe asemenea căi?” Sigur că toți ne dorim o cale ușoară. Dar Dumnezeu nu va permite niciodată să vină peste noi mai mult decât putem duce. Și totul ne slujește pentru

curățire. Iar când va avea loc așezarea din nou (restituirea) atunci îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru fiecare lovitură pe care am primit-o, pentru tot ce ni s-a întâmplat. Îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru acestea. Pentru că atunci se împlinește proverbul „Totul este bine când se termină cu bine.” Și Iov n-ar fi putut să spună niciodată „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu...” „Am o siguranță în cer...”

Acum citim din Iov 19:7 „Iată, țip de silnicie, și nimeni nu răspunde; cer dreptate, și dreptate nu este! Mi-a tăiat orice ieșire, și nu pot trece; a răspândit întuneric pe cărările mele.” Vedeți că nu numai noi trebuie să trecem prin greutăți? Vedeți că și alții înaintea noastră au trebuit să treacă prin greutăți? Nu căutați explicații! Mulțumiți lui Dumnezeu fiindcă El este cu noi și în aceste greutăți. Indiferent ce ar veni, nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

„Iată, țip de silnicie, și nimeni nu răspunde; cer dreptate, și dreptate nu este!” Nu este aceasta uneori starea noastră? Nu sunt acestea situații prin care trebuie să trecem cu toții cel puțin odată în viață, sau de mai multe ori, când strigăm și nu primim răspuns, când strigăm după ajutor și nu vine nici un fel de ajutor?

V. 9 „M-a despuiat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap.” Da, mulți ne apreciază greșit, mulți nu ne mai cunosc, ne ocărăsc, ne umilesc – aceasta a fost și calea Domnului nostru. Oh, ce I-au făcut... Cine citește despre suferințele Domnului nostru, și cine-L urmărește în Duhul, va vedea ce I s-a întâmplat și ce I-au făcut.

Apoi citim în v. 11: „S-a aprins de mânie împotriva mea, S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș.” Nu ni s-a părut și nouă uneori că Domnul nu este cu noi, ci că mai degrabă este împotriva noastră? Pentru că nu merge totul cum vrem noi, și nu înțelegem ce se petrece și ne plângem și spunem „Până când, Doamne?”

Apoi s-ar putea citi mai departe. V. 15: „Casnicii mei și slugile mele mă privesc ca pe un străin, în ochii lor sunt un necunoscut.” Iov

se plânge întruna până când această plângere ia sfârșit. Și apoi de la v. 21 urmează o schimbare. El se roagă: „Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei! Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit. De ce mă urmăriți ca Dumnezeu?” El credea că Dumnezeu îl urmărește. „Și nu vă mai săturați de carnea mea?” Iar acum urmează afirmația minunată. Acum urmează de fapt miezul, în v. 23: „Oh! aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ.” Aceasta este partea slăvită și minunată. Și continuă în v. 26: „Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” Da, atunci totul s-a meritat.

Frați și surori, am amintit aceste versete pentru că pretutindeni sunt necazuri. Necazuri cu copiii, probleme în familii, necazuri în general. Și uneori ne întrebăm de ce nu răspunde Dumnezeu, de ce trebuie să trecem prin aceste greutăți. Și atunci avem aici răspunsul. Mai întâi au fost greutățile, loviturile credinței, neînțelegerile, tot ce este în legătură cu aceasta, și apoi a urmat „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ.” Și după aceea, „Chiar dacă mi se va nimici trupul, totuși în carnea mea Îl voi vedea pe Dumnezeu. – versiunea KJ.” Totul se merită, dacă la capătul călătoriei îl vom vedea pe Dumnezeu. Fie că ajungem sau nu la spital – orice ar veni, nu fiți nemulțumiți cu soarta voastră. Mulțumiți lui Dumnezeu în toate lucrurile, pentru că așa dorește El. Așa spune sfânta Scriptură, „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu ...pentru toate lucrurile.” Și dacă îi mulțumim lui Dumnezeu, atunci EL ne va ajuta și ne va arăta calea de scăpare, astfel ca nimeni care se încrede în Domnul să nu fie dat de rușine. Chiar dacă uneori se pare că Dușmanul a întors totul cu capul în jos, și când aproape că nu mai știi cum vor merge lucrurile, Domnul are o cale. Când noi nu mai vedem nici o cale, EL știe ce să facă. Chiar și când medicii sunt neajutorați, Domnul este Medicul cel Mare. El are un remediu chiar și pentru moarte. Și acest lucru nu este scris numai în proroc, ci a fost și

confirmat: El a biruit moartea, a înviat a treia zi, este viu și noi trăim cu El.

Să facem un cuprins al celor spuse azi. Mai întâi că Domnul Dumnezeu vrea să ne unească, ca Biserica a Sa, ca o părtășie adevărată de fii și fiice ale lui Dumnezeu, în care nu mai este nimic care să ne despartă de El și unii de alții – fiecare să-l primească pe celălalt așa cum este, tot așa cum ne-a primit și Dumnezeu pe noi în Isus Hristos Domnul nostru. Și noi toți care ne găsim în toiul acestei lupte duhovnicești trebuie să înțelegem că nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor care mai stăpânesc încă în locurile cerești, dar care deja sunt biruite. Și trebuie să citim odată acest lucru din Coloseni – acesta este un cuvânt minunat. Nu numai Efeseni 6 unde spune să îmbrăcăm toată armatura lui Dumnezeu, ci să citim și Coloseni 2 unde ne este arătată calea, și de asemenea unde ne este arătat ce s-a întâmplat pe cruce. Col. 2:13-15: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El” – spuneți AMIN. „Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El după ce ne-a iertat toate greșelile.” Spuneți AMIN. „A șters zăpădul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră [sau: împotriva mântuirii noastre – în lb. germ. – n.tr.] și ne era potrivnic.” Spuneți AMIN. Zăpădul este șters. Nu este doar șters, ci este și nimic. Acum urmează: „și l-a nimic, pironindu-l pe cruce.” Deci, pe cruce s-a întâmplat. Zăpădul cu poruncile nu mai există. Noi am primit iertare. Piedica mântuirii noastre a fost luată și în Isus Hristos am primit mântuirea deplină a lui Dumnezeu. Și ca să confirmăm acest lucru, să citim v. 15: „A dezbrăcat [dezarmat – versiunea KJ] – puteți spune AMIN? El le-a dezbrăcat „...domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.” Nu a fost numai o biruință obținută la limită, ci o biruință totală, o capitulare totală a puterilor Dușmanului. Eu am spus-o odată aici: la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când domniile aceia au trebuit să semneze capitularea totală, n-a mai rămas nimic. Toate armele au trebuit

predate, nici un soldat n-a mai avut o pușcă. Toate au fost strânse și duse undeva în pădure. Da. Vreau numai să spun că atunci când are loc capitularea, toate armele trebuie predate, centura nu mai e, uniforma trebuie dezbrăcată, mâinile sus! Și așa s-a întâmplat pe crucea Golgotei. Credeți-o!!! Pentru că numai prin credința aceasta în lucrarea de răscumpărare încheiată pe crucea Golgotei, credința devine puterea lui Dumnezeu! Pentru că acolo a fost manifestată puterea lui Dumnezeu. Și aici este scris că Domnul nostru a dezarmat toate domniile și stăpânirile, și așa și este!

Eu însumi am văzut cum a venit generalul Sroka pe moșia domnului Frohlich. Am fost martor la ce s-a întâmplat la sfârșitul celui de-al doilea război mondial: dezarmare – capitulare – predare – robie! Și iată că Domnul a luat robia roabă și ne-a dat daruri!

Frați și surori, credința trebuie să devină vie – pentru că Isus trăiește și noi trăim cu El. Și noi trebuie să începem să-i mulțumim lui Dumnezeu.

Și așa cum citeam în Iov, cei mai mulți dintre noi ne regăsim acolo. Și eu vă spun: oricine n-a trecut încă prin încercări, va trece. Va trece prin încercări! Așa că fiți răbdători, înțelegeți-vă unul pe altul. Nimeni să nu-l judece pe semenul său, decât dacă a trecut prin aceleași lucruri. Și chiar și în acest caz, nu ajută judecata, ci mai bine să ne rugăm unii pentru alții și să credem unii pentru alții, pentru ca Dumnezeu să poată să facă ce dorește cu noi toți. Pentru că dacă un mădular este cinstit, atunci tot trupul se bucură, toți sunt binecuvântați. Și dacă suntem cu toții binecuvântați, atunci suntem bine, chiar dacă mai înainte nu am fost. Atunci nu mai privim la ce se vede, ci la Acela care este Nevăzut.

Partea a doua a fost vestirea absolut biblică și curată a Cuvântului. Cât timp este în noi acest Cuvânt, nimic altceva nu poate să pătrundă. Nici măcar un singur amestec nu poate să pătrundă în locul acesta. În noi toți trebuie așezată încrederea în Dumnezeu și în

Cuvântul Său. Noi n-am urmat basme meșteșugit alcătuite, ci Cuvântul adevărului. Și am recunoscut adevărul și acesta ne-a eliberat.

Apoi mai vreau să spun și următorul lucru, din inimă: cu adevărat Dumnezeu ne-a dat har să așezăm corect Cuvântul la locul potrivit. Și cum am spus-o de multe ori, toate temele sunt răspândite, dar se află în aceeași Carte, și trebuie aduse la un numitor comun, trebuie aduse împreună într-un fel în care să se potrivească. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru descoperirea Cuvântului Său. Mulțumiri lui Dumnezeu pentru Golgota. Mulțumiri lui Dumnezeu că zapisul este rupt în bucăți și ne-a fost dată mântuirea deplină, harul. Mulțumiri lui Dumnezeu că domniile cu care trebuie să luptăm sunt deja biruite. Mulțumiri lui Dumnezeu care ne-a dat biruința prin Isus Hristos, Domnul nostru. Și astfel dorim să purtăm Cuvântul Dumnezeului nostru în inimile noastre, și prin credință acesta va deveni puterea lui Dumnezeu în noi toți.

Dumnezeului Atotputernic, care este cu noi într-un timp când totul este deranjat, când oamenii scriu că nu există un singur Dumnezeu adevărat, când oamenii scriu că trebuie să se termine cu jertfa de răscumpărare – noi strigăm ca niște soli ai lui Dumnezeu „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Credeți în Evanghelie, Credeți în puterea Lui Dumnezeu!” Noi vedem că necredința și blasfemia cresc, dar în noi va crește Cuvântul, și încrederea în Dumnezeu va crește.

Și frați și surori, voi care azi sunteți aici, care aveți necazuri în familie, sau aveți voi înșivă necazuri – orice ar fi – primiți azi din mâna Domnului că aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru voi și pentru mine și pentru noi toți. Azi ne vom ruga pentru toți cei care aparțin tuturor familiilor, pentru toți cei rânduiți să moștenească viața veșnică. Azi ne vom ruga și azi Dumnezeu va auzi – vom vedea brațul Domnului și dreapta Domnului înălțată. Pentru că dreapta Domnului este înălțată până se va descoperi biruința deplină a lui Dumnezeu. Amin. Aleluia!

Să ne ridicăm și să ne rugăm. Și cum facem adesea, să cântăm „Mă rog pentru o nouă trăire cu Tine”. [...]

Acum ne vom ruga cu toții și ne vom ridica glasurile. Frate Russ, vino și te roagă cu noi.

Tată ceresc, venim împreună la Tine. Tu cunoști fiecare necaz Doamne, Tu știi despre ce este vorba. Tu știi cum suferă poporul Tău, și prin ce trebuie să treacă. Doamne dă har și ai milă, cum ai avut și de Iov.

Fă din toți dușmanii așternut pentru picioarele Tale.

Noi credem Cuvântul Tău și făgăduințele Tale. Aleluia. Dăruiește vindecare, eliberare, mântuire, dăruiește totul.

Mulțumiți Domnului. Isus este Biruitorul.

Ajută-Ți poporul de pretutindeni, în toate familiile, în toate neamurile. Dumnezeuule credincios, binecuvântat să fie Numele Tău Cel Sfânt care este mai presus de orice nume.

Tu ești Biruitor asupra morții. Slavă Numelui Tău care este mai presus de orice nume. Biruința ta este biruința noastră. Cuvântul Tău este cuvântul nostru.